Точка рівноваги

Олександр Чалий

Не шукайте провини у тиші своїх телефонів,
Це не вирок для долі, не втрата і навіть не щем.
Бо ми всі живемо відповідно до власних канонів,
Хтось лишається сонцем, а хтось – випадковим дощем.

І відсутність когось у житті – це не втрата це вибір,
Це його вільний крок або мій усвідомлений жест,
Для душі відкривається свій уособлений вимір,
Тільки істина в тому, що кожен несе власний хрест.

Це та мить, коли пальці судомить від мертвої тиші,
На душі пустота, і не знаєш наступний свій крок,
Але вже за хвилину стає зрозуміло, що сенси чіткіші,
Що тепер вже не буде нав'язаних кимось думок.

Хтось обрав інший шлях, і пішов просто так, без печалі,
Хтось лишився у спогадах тінню минулих розмов.
Час стирає образи і всі перебіжні деталі,
І приходить нова, більш глибока і чесна любов.